

Don van O.K. a.w.

Amsterdam

De Libertijn

maandblad voor buitenkerkelijke jongeren

Orgaan van de Humanistische Jongeren Gemeenschap.

1^e JAARGANG

September/October 1951

No. 7/8

LEVEN

Een kleine steen
in groot gebouw
ziet slechts de voeg
en steen naast zich,
maar kent niet het gebouw.

De kleine mens
in wereld staand
ziet slechts zijn buur
en buurplaneet,
maar kent niet doel of zin.

Aanvaardt,
toch,
dat is wat leven is,
Gelijk de kleine steen
in groot gebouw
die ziet de voeg
en steen naast zich
maar kent niet het gebouw.

JHH.

De Libertijn

Orgaan van de Humanistische Jongeren Gemeenschap

Redactie:

Wim Hartman (Rotterdam), Karel Heymans (Haarlem), Jan H. Homburger (Amsterdam) en Will Olthof (Voorburg).

Hoofdredacteur:

Karel Heymans, Wilgenstraat 118, Haarlem-N.; tel. 24579.

Administratrice:

Mej. Drude Mooyman, Wilgenstraat 118, Haarlem-N.; tel. 24579.

Abonnementsprijs: voor niet-leden f 1.85 per jaar; losse nummers 20 cent. Betalingen op postrekening 3792.24 t.n.v. Karel J. Heymans, Haarlem.

EEN CONFERENTIE-WEEKEND IN DE KAAG.

Op 17 en 18 November a.s. zal in de Jeugdherberg "De Trek schuit" in de Kaag een conferentie-weekend worden gehouden, dat georganiseerd is door een aantal niet-kerkelijke jongerenverenigingen. Als inleider zal optreden de heer Max van Praag, die zal spreken over "Wat is de Zin van het Leven?". De voordracht wordt gegeven op Zaterdagavond, terwijl 's Zondags zal worden gediscussieerd. De kosten bedragen f 2.--, alles inbegrepen. Nadere inlichtingen verstrekt het secretariaat, Van Hogendorpstraat 163 III, waar men zich ook voor deelname kan opgeven.

Verloofd: Tony v.d. Woerd (Leiden) en Aad Bustraan (Rotterdam).

Verloofd: Ria van Geerensteyn (Rotterdam) en Kees Steyne (Rijam)

Gehuwd: Frans Sweben (Rotterdam) en Mini Adolfs.

Onze hartelijke felicitaties aan allen!

GEWUZIGDE SECRETARIATEN:

Amsterdam: Mej. Juliana Veugelers, Stadionweg 125, A'dam-Z.

Beverwijk: Mej. Agatha Roeper, Arendsweg 77, Beverwijk.

Den Haag: Mej. Elly Hazebroek, Abrikozenstraat 52, Den Haag
Leeuwarden Mej. Klaasje v.d. Meulen, Gal. Kerkstr. 19, Lwn.

het probleem van de WONINGBOUW

Het woningbouw-probleem is na de oorlog een tot nu toe onoplosbaar internationaal probleem gebleken. Op dit punt is het, dat dat gedeelte der mensheid hetwelk het slachtoffer is geweest van de Tweede Wereldoorlog, het ergste de hierdoor ontstane armoede moet ondergaan.

Het is onnodig, hier verder bijzonderheden over te noemen; praktisch een ieder kent de gevolgen van woningnood, of heeft ze sinds 1945 gekend.

Het aantal protesten, oproepen en resoluties op dit gebied, van diverse organisaties (ik denk hier slechts aan jongerenverenigingen en vakbonden), is legio - het resultaat ervan nihil. Redenen hiervan zijn niet moeilijk aan te wijzen: de acties hadden een buitenparlementair karakter en geschieden zonder enig onderling overleg tussen de verschillende organisaties en drukten bovendien slechts verlangens uit, zonder te trachten wegen aan te geven, die tot grotere woningproductie zouden kunnen leiden.

Bovendien vergeet men bij het stellen van eisen te kiezen tussen deze en andere, waardoor sterk de indruk wordt gewekt, dat het uiten van die eisen is ingegeven door de tactische overweging, de leden "gerust te stellen", dus weinig anders dan een staaltje van enghartige verenigings-politiek. Een duidelijk standpunt bepalen is dus vóór alles noodzakelijk: zo kan men de woningbouw activeren door het opheffen van prijs- en huurvoorschriften. Dan wordt het bouwen weer economisch verantwoord voor de ondernemer: aanpassing van huuropbrengst aan kostenpeil zal het bouwen voor hem aantrekkelijk maken.

Natuurlijk zullen de hogere huren het levenspeil van ons volk omhoog drukken; maar dit is niet anders dan de erkenning van een voldongen feit: onze armoede!

Verder zullen velen noodgedwongen hun woningeisen lager moeten gaan stellen, wat ertoe zal bijdragen woningvraag en woningaanbod naar een evenwicht te doen tenderen.

Voordeel van deze weg is tevens, dat iedereen betaalt voor wat hij verwoont, en niet een of ander fictief bedrag, gebaseerd op vooroorlogse crisisjaren.

Een andere weg ligt op het terrein der geleide economie: woningbouw resp. subsidiëring van overheidswege. Voorstanders van deze

weg zullen dan moeten verklaren, dat er moet worden bezuinigd op een ander departement dan Volkshuisvesting (ik denk hierbij aan Oorlog en aan Sociale zaken; of zou er misschien nog méér af moeten van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen?), of accoord moeten gaan met een verhoging van de belastingen; hetzij evenredig over ons volk verdeeld, hetzij dat groepen beter - gesitueerden hier meer dan voorheen aan moeten bijdragen. Beslissing in deze laatste zin zal meer door klasse- dan door ethisch besef worden bepaald, vrees ik.

De vele reeds verschenen verklaringen zijn, gezien het ontbreken van een argumentatie, practisch als van geen waarde te beschouwen. In dit stukje - noodgedwongen simplistisch - heb ik echter aan deze argumentatie willen bijdragen. Los hiervan beschouwd, zijn dergelijke acties wegens de huidige politieke constellatie in Nederland gedoemd temislukken, hoewel zij als symptomen van ontevredenheid van belang zijn.

Mogen verdere acties-uit-ontevredenheid meer gedegen in de opzet zijn en ook - om bij een uitspraak in "Vrij Nederland" aan te sluiten - meer bereidheid tot gezamenlijk optreden vertonen!

W. HARTMAN.

In die dagen

Het gebeurde een paar jaar geleden. Ik had toen een vriendin, maar wat belangrijker is voor dit verhaal, de vriendin had een broer, die een paar jaar ouder was dan wij.

Ik was net in een periode, dat ik jongens die net zo oud waren als ik, mte de namen "dat broekie" en "die blaag" aanduidde; dus wat leeftijd betreft zou die broer, Jaap heette hij, wel in mijn "belangstellingscentrum" kunnen staan. Als..... als Jaap maar blauwe ogen had gehad. In de dagen, dat ik nog een aankomend pubertje was, had ik mij voorgenomen me nimmer te verlieven op mannen, die geen blauwe ogen hadden.

Nu, Jaap had grijze ogen, voor de rest was hij heel aardig. Toen ik hem nog maar kort kende, voerden we al gewichtige gesprekken, waar de namen van grote mannen bijgeslept werden. Die gesprekken hielden we meestal in de gang, als Beb, de vriendin, haar moeder verzorgde die ziek was.

Jaap zat dan op een tafeltje, dat wiebelde en hij zwaaide met armen en benen. Dan zei hij, dat hij "Goddank nog lang niet uitgestormd was" en dat er een vuur bij hem brandde van binnen

en dat er bij mij ook zo'n vuurtje was. "Maar, dat moeten we op-laaïen, Rodien!" Zo iets kon me wel bekoren. Gedichten maakte hij ook. Ik had eens een boek van hem te leen. Tussen de bladzijden was een blaadje gestoken, waarop een gedicht stond. Er onder was zijn naam geschreven, erboven: Voor Rodientje. Het gedicht begon zo: "Kom, kom aan mijn schouder en zwijg, zwijg!" Ik vond het heel mooi. Die Jaap, die dichter was en een gedicht voor mij maakte. Toen ik 's avonds bij hem vandaan kwam, ben ik naar huis gehuppeld, zingend op de wijs van: "Zo gaat de molen":

"Jaap is een dichter, een dichter, een dichter,

"Jaap is een dichter, een di-i-ich-ter!"

Naar bed wilde ik niet die nacht. Ik hing in mijn nachtpon uit het raam en keek naar de maan, die bijna vol was en die grote plekken van het Diep en de Zuiderzee verlichtte. Nergens had het water dezelfde kleur. Het varieerde van glinsterend, bijna wit, tot diepzwart en deinde traag tegen het riet en de dijk. In 't Zuiderzeepark riep een koekoek, vreemd, midden in de nachten een andere vogel schreeuwde terug. Het was een nacht om grootse dingen te doen. Een nacht om een gedicht te scheppen, dat van Jaap waardig. Er kwam maar één zin, een rare, die nergens op sloeg: "De rest staat in de rij voor suiker...." Later ben ik toch maar naar bed gegaan.

Een paar weken daarna, op een Zaterdagavond, werd er gebeld. Het was Jaap. Hij kwam een boek terughalen. Jaap bleef de hele avond. Hij praatte met mijn vader over Indonesië, met mijn broer over bloembollen en met mijn zuster over sigaretten.

Toen het zo laat was, dat hij ieder ogenblik kon zeggen: "Ik Ga weer eens naar huis!" zei ik: "Ik Moet nog eventjes naar Rietje". "Dan ga ik zo ver met je mee, goed?" vroeg Jaap. "Best", probeerde ik mat te zeggen, maar ik voelde me stralen. Dat was gelukt.

Het schemerde al toen we buiten stonden. In de sloot bij 't park kwaakten honderden kikkers. "Ze brengen een serenade aan hun liefje", zei Jaap. Ik lachte, maar dacht, dat over een uur alles voorbij zou zijn, dan waren we allebei weer thuis.

Jaap bedacht plotseling, dat hij een hele tijd niet bij de Zuiderzee was geweest. Ik zei, dat ik er ook een hele tijd niet was geweest. Wat niet waar was, want ik kwam er iedere dag. Maar we besloten er meteen heen te gaan. We liepen het opgespoten land over. De vette klei was kledderig van de regen, die de hele vorige dag had geduurd. We sprongen over de modder-natte plekken en voelden ons blij. Tegen de mensen, die voorbij gingen, lach-

ten we. We liepen een eindje hard, zo maar. Bij de Merwededijk gingen we gewoon lopen, naast elkaar. We bogen wat voorover om de wind, die hier sterk was. "Heb je 't niet koud?" vroeg Jaap. Ik had, het was zomer, geen mantel aangedaan, omdat ik vond, dat de bloemetjesjurk met de gazen mouwtjes me goed stond. "Nee...", ik zei het wat aarzelend, niet omdat ik het wel koud had, maar, om Jaap het idee te geven, dat hij zijn vraag niet voor niets had gedaan. Hij deed zijn jasje uit en sloeg het om ons heen. 't Ging best. Toen moest hij mij een arm geven, anders bleef het jasje niet hangen. We liepen verder, dicht tegen elkaar en voelden ons plezierig beklemd. Jaap vertelde van zijn werk en zijn vrienden en van de dingen die we zagen. Grote mannen haalden we er niet bij deze keer.

Bij de Zuiderzee gingen we de dijk op. Rechts langs de kust, zagen we vaag de omtrek van het Muiderslot, het dak donkerder dan de muren. Het water was woelig, achter-, over- en doorelkaar spatten de golven stuk op de grote keien. Het schuim vloog hoog op. We konden het grijpen. Nu zagen we ook de vuurtoren, de eerste stralen van die avond flitsten over het water. De hemel leek donkerblauw. We hoorden alleen de wind en in de verte een paar mensen, die riepen.

We liepen verder op de glooiing van de dijk en lachten af en toe eens tegen elkaar. Bij het huis van de dijkgraaf klommen we de dijk weer op, deze werd er onderbroken door een sluis.

Dan stond Jaap stil en ging aan mijn schouders schudden. Het jasje viel. "Rodientje", zei Jaap, "Rodientje, hoe vind je me?" Ik zei niets. Ik keek naar zijn ogen, die niet blauw waren, maar zo mooi en lichtend grijs, als ik nog nooit had gezien. Hoe kon ik zeggen hoe ik hem vond? "Goed", stamelde ik toen en voelde me bibberig van blijdschap en verlegenheid. Jaap zei: "Lieve Rodientje" en gaf mij een zoen. Ik zei: "Lieve Jaap" en gaf hem een zoen.

Verder schrijf ik niet hier over. Alle verhalen eindigen tenslotte. En als ik verder zou schrijven, veel, veel verder, dan zou dit verhaal droevig eindigen. En ik wil niet, dat er iemand om gaat huilen of zelfs maar ontroerd zijn neus gaat ophalen. Ik doe dat ook niet meer. En voor mij is het toch het ergste.

"Werk".

R. VAN KELTEN.

HOE MEER ABONNE'S --

DES TE BETER "LIBERTUN" !!

PLEIDOOI

voor het ONAFHANKELIJK denken.

De mens wil in het algemeen graag iemand een etiket opplakken. Zichzelf en anderen. Ik echter stel er helemaal geen prijs op een etiket te krijgen. Hier staan twee werelden tegenover elkaar. De wereld van de zekerheid, de vormgeving, het zich gedekt weten door clichébegrippen, en de wereld van de vrije zwerver, die zich niet aan "erfelijk belaste" begrippen wil verbinden en zelf wil zoeken. De wereld van de aanvaarding en de wereld van de strijd, het zichzelf weten te verwerven. Het geloof in een paradijsachtige eeuwigheid met het bij voorbaat accepteren van wat leiders zeggen en het eenzaam avontuur van de enkeling, die zich op eigen kompas in de stormen van het leven waagt, om uiteindelijk, moegestreden, ergens te rusten; of die onderweg geestverwanten aantreft die, even vrij-denkend als hij, gezamenlijk een compagnie van geestelijke zwervers vormen.

Tussen de keuze voor één van deze beide werelden ligt het grote terrein van de psychologie. want een mens verzeilt niet voor niets in één van deze grote kampen: het kamp van de gelovers en wetters, of het kamp van de niet-wetters, relativisten, zwijgers en zoekers. Een mens heeft behoefte aan de ene of aan de andere levenshouding. Daarom is het zinloos de gelovige mens zijn geloof uit het hoofd te praten, want al zou hij zijn gelovig standpunt opgeven, hij komt onherroepelijk vroeg of laat weer in een ander gelovig kamp, waar hij weer op gezag van een ander aanvaardt, wat hem wordt verteld.

Daarom is het goed, als wij met iemand anders praten ons eerst zelf eens af te vragen: waarom heeft mijn geestelijke tegenstander behoefte om zus of zo te denken. Wat verstandelijk beredeneerd wordt, was vaak reeds eerder intuïtief voor het hart (het gevoel) beleiden. De geaardheid van de mens speelt een belangrijke rol bij de plaats, die hij geestelijk in het leven zal innemen.

Dat het aanvaarden op gezag van een ander - onverschillig uit welk brein dit komt - geen denken is, maar accepteren zonder meer en meestal ontaardt in leidersverheerlijking, een blindelings geloven, met uiteindelijk een kerkelijke, partij- of staatsdictatuur, zal niemand kunnen ontkennen, die een ogenblik lenkt aan de tragisch overtuigende gebeurtenissen in het recente

verleden.

In doorsnee wijzen de aanhangers van deze stromingen met een enkel handgebaar alle andere geestesrichtingen zonder meer af, alsof zij de wijsheid in pacht hebben. Veroordelen en beoordelen die zonder ze te kennen; nemen ze niet au sérieux en wensen ze zelfs niet te tolereren.

Tegenover deze totalitaire denksystemen staat het vrije denken, dat alles aan een diepgaand en wezenlijk onderzoek wil onderwerpen. Het denken, dat niet zonder meer iets wil beoordelen en veroordelen zonder het te kennen. Het denken, dat niet a priori wil vaststellen en vooronderstellen, doch dat voorzichtig te werk wil gaan en altijd open blijft voor twijfel, ook aan eigen waarheden. Het denken, dat niet hautain andere geestesstromingen afwijst en terzijde schuift, maar serieus onderzoekt wat voor waardevols er in kan zitten.

Dit vrije empirische - d.w.z. van de gegeven werkelijkheid uitgaande - denken heeft geen behoefte aan lange tirades en gelegenheidspredikaties. Het heeft geen behoefte aan geborgenheden. Het heeft geen wissel op de eeuwigheid aan te bieden, noch een alleen-zalig-makendheid.

Het vrije denken beziet alles beschouwelijk en universeel. Het wil tot organisch - d.w.z. tot begrijpend en samenvattend - denken komen. Dus het verband tussen alles trachten te begrijpen, voor zover alles zich láát begrijpen, want de toevalligheden spelen in het leven een grote rol.

De mens valt alles toe. Er is geen noodlot met een magische kracht, die hem tot iets voorbestemd heeft. Hij heeft enkel de taak en de plicht om mens te zijn; om een zo goed mogelijk mens te zijn. Daar zijn geen mystificaties voor nodig.

- o -

Onze tijd is vol leuzen. Joh. Huizinga schreef reeds, dat we in de tijd leven van de devaluatie van het woord.

Het is goed ons dit te bedenken bij het lezen van kranten, het horen en zien van radio en film.

Misschien staan wij aan de vooravond van belangrijke gebeurtenissen. Doch het vrije denken zal niet kunnen ondergaan, omdat het het enige is, wat de mens werkelijk mens kan doen zijn. Omdat het de enige bron is, die werkelijke beschaving kan brengen. Beschaving en uitkomst in deze godvergeten tijd.

HERMAN DEN HARTOG.

wat **ANDEREN** schreven

In het R.K. dagblad "De Tijd" van 7 Aug. j.l. betoogt de New Yorkse correspondent, dat de Zgn. beeldromans een verderfelijke invloed hebben op de Amerikaanse jeugd. Waarschijnlijk is de redactie van De Tijd in de veronderstelling, dat het kroost van haar abonné's zich van stripverhalen onthoudt, want in het nummer van 8 Aug. van ditzelfde dagblad kunnen we in de -gezien de stijl voor kinderen geschreven - strip in sappige bewoordingen lezen: "De woonark moest geënterd worden, terwijl de passagiers sliepen. Die moesten dan overweldigd worden en op een grote pers tot schol plat geperst worden. Niets mocht er van hen overblijven!"

Misschien ook zijn de Nederlandse lezertjes hier beter tegen bestand dan de Amerikaanse, want waaromtrent we De Tijd citeren: ".... en het is geen bijzonderheid wanneer kinderen - vooral die gemeentescholen bezoeken - wapens bij zich dragen". Vooral die welke gemeentescholen bezoeken dus; wij zouden hiervan wel eens een statistiekje willen zien, maar voorlopig klinkt ons dit in de oren als een verdachtmaking van de openbare school.

- o -

Naar aanleiding van de verklaring betreffende de noodzaak van geestelijke bewapening, ondertekend door de Centrale Commissie voor Vrijzinnig Protestantisme en het Hoofdbestuur van het Humanistisch Verbond, waarin o.a. gezegd wordt: "Het vele spreken en schrijven over de cultuurcrisis blijft zinloos zonder een zo actief mogelijk deelnemen van elk onzer aan de cultuuruitingen zelf", merkt de "Nieuwe Rotterdamse Courant" van 25 September jl. op, dat deze verklaring de indruk wekt alsof de Vrijzinnigen, waar het gaat over de cultuur wel samen kunnen spreken met het Humanistisch Verbond, maar niet met de rechtzinnigen.

Het weekblad "De Hervormde Kerk" van 22 Sept. zegt met andere woorden nagenoeg hetzelfde: "..... hebben wij met enige bevreemding kennis genomen van dit samengaan van vrijzinnigen en humanisten. Menen zij samen de enig werkelijk verontrusten te zijn?" Het wil ons voorkomen, dat "De Hervormde Kerk" zelf het antwoord op deze vraag geeft, wanneer zij in haar nummer van een week later zonder enig commentaar van de zijde der redactie een "Lidmaat Ned.Herv.Kerk" in een ingezonden stukje laat verklaren "De kerk mag alleen culturele waarden conserveren, als dit kan geschieden zonder de minste schade aan haar eigenlijke taak".

JHH.

een jaar geleden ————— ————— op 2 november

In de vroege morgen van 2 November 1950 werd aan het ijzeren hek van een villa in Ayot-St. Lawrence een korte mededeling opgehangen:

"Bernard Shaw stierf vredig vanmorgen om 1 minuut voor zessen, 2 November. Uit de schatkamers van zijn geest verrijkte hij de wereld.

Nu, één jaar later, willen wij deze man, die zijn eigen werk op één lijn stelde met de Evangeliën, de drama's van Euripides en Aristophanes, de dialogen van Plato en Thomas More's Utopia, doch die eenmaal over zichzelf zei: "Shaw was a humbug", gedenken met de woorden van zijn grote tijdgenoot Chesterton.

"Nimmer heeft Shaw zich aan zijn verantwoordelijkheid onttrokken, nooit heeft hij zich met draaierij opgehouden, nooit heeft hij geïntrigeerd, om geen aanval heeft hij zich gewroken, nooit zocht hij uitvluchten om zich van steun te verzekeren. In zijn lang en strijdbaar leven wist hij grootmoedig te blijven. Consequent is hij geweest zoals geen staatsman consequent is; overtuigd zoals alleen plechtige mensen nooit overtuigd zijn; een socialist, die meer individualist was dan alle andere individualisten tesamen; een demagoog die zijn gepeupel beledigde; een puritein, die steeds een raadsel bleef voor zijn hof van bohémiens; hij was een man die altijd klaar stond om het aan de stok te krijgen, doordat hij zelf met stokken ging slaan. Maar hij was ongetwijfeld een groot man en, wat belangrijker is, een man van eer".

Al moge het dan nu nog te vroeg zijn om erover te gaan discussiëren of Shaw al dan niet onsterfelijk is, in ieder geval was hij een groot en tot zijn laatste jaren toe waarachtig levend mens.

JHH.

WERKZAAMHEDEN VAN HET HOOFDBESTUUR

=====

Onze eerste Hoofdbestuursvergadering na de vakantie stond in het teken van de zelfcritiek. Dat dit gezond is, zal ieder toegeven en zeker wanneer de resultaten van de gevoerde gesprekken constructief zijn.

WAT WILLEN WE MET ONZE H.J.G.? Dit was de centrale vraag.

die we ons stelden. Wij willen de jongeren van alle sociaal-economische lagen in het buitenkerkelijk volksdeel een levenszekerheid bieden, door het te wijzen op de kracht die er schuilt in de zelf-verantwoordelijkheid. Alles wat je doet, alles wat je laat doen en wat je denkt, komt voor je eigen rekening, zal je voor jezelf moeten verantwoorden, daarmee zul je je eigen geweten moeten aanspreken zonder die last op een andere post te kunnen overschrijven.

Hoe wijs je nu de mensen op hun verantwoordelijkheid? Zeker door te discussiëren over de achtergronden van het ondogmatisch denken en handelen, maar niet alleen dat. Ook moet aangegeven worden, wat je met die ondogmatische levenshouding moet doen. Hoe je van uit deze houding leeft, beslissingen neemt, je standpunt bepaalt ten aanzien van actuele problemen: woningnood, oorlogsdreiging, politieke toestanden - welke laatste zeker moeten worden gezien van een humanistisch levensbeginsel zonder dat het door partij-dogmatiek wordt vertroebeld.

Het is onze taak, onze medemensen te tonen, hoe ze van dit ondogmatische leven uit moeten handelen, wij moeten het antwoord helpen geven op de vraag: "Wat doe ik met dat Humanisme? Wat zijn de consequenties van deze levenshouding?" Met andere woorden: discussies, goed, maar vergeet de werkelijkheid niet!" "De Libertijn" zal hierin beslist niet achterblijven.

VRIN.

WISSELING

De stilte komt tot leven,
het leven komt tot rust;
en onbewust
herhaalt zich telkens weer
dit op en neer.

Wat zal de zin eens geven
aan deze eb en vloed?
Het kwaad en goed
wisselt zich elk moment,
steeds onbekend.
Waartoe dit eind'loos streven?

Veel vragen is verkeerd;
beter geleerd,
de beleving van elk deel
als een geheel!
Dat is de zin van het leven.

HENK KORTING.

naar het hoofdbestuur ons meldt LEEFTIJDSGRENZEN.

In het April-nummer van "De Libertijn" werd een voorstel van het hoofdbestuur gepubliceerd tot verhoging van de leeftijdsgrens. Als antwoord op dit referendum zijn een aantal bezwaren ingekomen, doch het aantal tegenstemmers was niet zo groot, dat het standpunt van het hoofdbestuur de minderheid behaalde. Naar aanleiding van het referendum ingekomen brieven zijn al persoonlijk beantwoord.

De voorgestelde wijziging van art. 7-I der Statuten: verhoging der leeftijdsgrens tot 30 jaar, is dus aangenomen, doch het H.B. zal deze kwestie niet als definitief geregeld beschouwen, maar haar op de eerstvolgende algemene ledenvergadering opnieuw in bespreking brengen. De gevolgde gang van zaken is inderdaad een nood-oplossing!

De leeftijd om als lid tot de H.J.G. te kunnen toetreden blijft 17 jaar.

15/16 December : LANDELIJK WEEKEND IN AMERSFOORT !

In het hoofdgebouw van het conferentieoord "De Grasheuvel" te Amersfoort wordt op 15 en 16 December a.s. weer een landelijk weekend gehouden, dat geheel in het teken zal komen te staan van de vernieuwde basis, waarop wij zullen werken.

Het wordt een weekend, dat van groot belang zal zijn voor de toekomst van onze H.J.G.: hebben wij inderdaad een taak? wat is de aard van ons werk? hoe moet zich dit ontwikkelen? hoe moet de organisatie zijn? Moeten wij niet een meer strijdbare groep zijn, die meer met de actualiteit rekening houdt, en moeten wij niet onze propaganda hierbij aanpassen? Alle vragen, die dringend opgelost en beantwoord moeten worden.

Als inleider is Dr J.P. van Praag, de voorzitter van het Hum. Verbond gevraagd.

In het volgende nummer van "De Libertijn" of per afzonderlijke convocatie volgen nadere mededelingen.

UITBREIDING D.B.

Ingevolge een besluit van de al gemene ledenvergadering van het Dagelijks Bestuur worden uitgebreid met Will Olthoff, aangezien deze weer in het Westen woont (Tollensgade 42, Voorburg)